

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **J. B.**, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Praha 1, Národní třída 16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2016, č. j. 5 A 87/2016 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti výroku I. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2016, č. j. 5 A 87/2016 – 31 **se odmítá.**
- II. Kasační stížnost proti výrokům II. a III. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2016, č. j. 5 A 87/2016 – 31 **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná rozhodnutím ze dne 13. 5. 2016, č. j. 1323/16, zamítla žádost žalobce o určení advokáta podle § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), ve věci ústavní stížnosti proti usnesení Městského soudu v Brně č. j. 111 EXE 3132/2015 – 21, spojené s návrhem na zrušení zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád). Žalovaná zjistila, že žalobci byla k téže právní službě určena advokátka Mgr. Ing. Hana Krajčíková, a to rozhodnutím žalované ze dne 21. 3. 2016, č. j. 841/16, přičemž žalovaná neobdržela ke dni svého rozhodnutí od zmíněné advokátky žádnou zprávu, že by tato odmítla z jakéhokoliv důvodu právní službu žalobci poskytnout.

Žalobce proti rozhodnutí podal žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), v rámci které požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení bezplatného právního zástupce. Žalobce, s odůvodněním, že se řízení dotýká probíhajícího řízení u Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 1379/16, a je zde reálná hrozba porušení jeho práva na spravedlivý proces, požádal rovněž o vydání předběžného opatření v podobě jmenování advokáta pro zastupování v odkazovaném řízení před Ústavním soudem. Městský soud usnesením ze dne 30. 5. 2016, č. j. 5 A 87/2016 – 31, zamítl všechny návrhy žalobce – pod výrokem I. návrh na vydání předběžného opatření, pod výrokem II. žádost o osvobození od soudních poplatků a pod výrokem III. žádost o ustanovení zástupce.

Městský soud k návrhu na předběžné opatření uvedl, že tento institut dopadá jen na ty případy, v nichž vyvstane potřeba zatímní úpravy vztahů mezi správním orgánem a adresátem jeho činnosti, která není dosažitelná přiznáním odkladného účinku podané žalobě. Zdůraznil, že vždy musí jít pouze o zatímní úpravu poměrů účastníků, nikoliv o nahrazení rozhodnutí správního orgánu, který ve správním řízení žádosti žalobce nevyhověl. Dále vysvětlil, že v pravomoci soudu není nahradit správní rozhodnutí rozhodnutím soudu. Z uvedených důvodů návrh na vydání předběžného opatření zamítl.

V otázce osvobození od soudních poplatků městský soud nejprve uvedl, že stěžovatel doložil splnění základní podmínky pro toto osvobození, totiž svou nemajetnost. Odkázal však na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 – 66, podle kterého platí, že *„[i] když účastník je nemajetný, takže by zásadně bylo namíste přiznat mu osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.), může mu soud výjimečně toto dobrodíní odepřít, a to zejména pro povahu sporu či sporů, které účastník vede“*.

Městský soud v této souvislosti poukázal na skutečnost, že k tomuto soudu v měsíci květnu roku 2016 napadlo 6 žalob podaných žalobcem proti rozhodnutím žalované (sp. zn. 11 A 59/2016, 6 A 86/2016, 9 A 86/2016, 9 A 87/2016, 5 A 88/2016; poslední řízení představuje nyní projednávaná žaloba). Ve všech případech byli žalobci určeni advokáti k poskytnutí právní služby pro žalobcem zahájená řízení před Ústavním soudem. Součástí žalobních požadavků byly i žádosti o osvobození od soudních poplatků, ustanovení právního zástupce a návrhy na předběžná opatření v podobě ustanovení advokátů pro daná řízení před Ústavním soudem. Městský soud zdůraznil, že žádostem žalobce o ustanovení právního zástupce bylo vždy žalovanou vyhověno. Žalobce však ani v jednom případě nebyl s výsledkem či výkonem činnosti ustanovených advokátů spokojen, proto znovu žádal o ustanovení jiných právních zástupců, což žalovaná žalobami napadenými rozhodnutími zamítla. Žalobci přitom byl pro každé řízení před ústavním soudem ustanoven jiný advokát. Městský soud dále uvedl, že jelikož předmětem řízení vedených žalobcem před tímto soudem je přezkum správních rozhodnutí, kterými žalovaná zamítla ustanovit žalobci jiného advokáta, než který mu již byl ustanoven, nejedná se dle názoru soudu o věci, které by se skutečně dotýkaly jeho životní sféry.

Za daných okolností městský soud uvážil, že ve světle výše uvedeného se procesní aktivita žalobce jeví spíše jako nadužívání institutu osvobození od soudních poplatků k tomu, aby bezplatně vedl spory podle své libosti. V té souvislosti odkázal na rozsudek č. j. 7 As 101/2011 – 66, kde Nejvyšší správní soud zdůraznil, že osvobození od soudních poplatků má chudým osobám zajistit, aby v případech, kdy nemají dostatek prostředků, a

přitom je na místě, aby soudní spor vedly, jim nedostatek prostředků nebránil v účinné soudní ochraně. S ohledem na shora uvedené, dospěl městský soud k závěru, že v daném případě je na místě výjimečně žalobci dobrodiní institutu osvobození od soudních poplatků odeprít.

Vzhledem k nenaplnění předpokladů pro osvobození žalobce od soudních poplatků, které současně představuje jednu z kumulativně stanovených podmínek pro ustanovení zástupce ve smyslu § 35 odst. 8 soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), nevyhověl městský soud ani poslednímu z požadavků žalobce. Tento svůj závěr městský soud doplnil argumentací, že řešená věc nepředstavuje po stránce skutkové ani právní složitou věc, přičemž je zřejmé, že žaloba sepsaná samotným žalobcem obsahuje veškeré zákonem požadované náležitosti a nevyžaduje doplnění. Městský soud přihlédl též k ústavní stížnosti ze dne 30. 4. 2016, kterou rovněž sepsal žalobce, a k protokolu o osobním jednání generálního sekretáře Ústavního soudu s žalobcem. Tyto okolnosti dovedly městský soud k přesvědčení, že žalobce je schopen hájit svá práva aktivně a své požadavky jasným způsobem formulovat. Uvedené městský soud doplnit odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu – rozsudky ze dne 18. 1. 2006, č. j. 4 Azs 390/2005 - 98, a ze dne 28. 12. 2005, č. j. 4 Ads 73/2004 - 45, přičemž uzavřel, zde není dán důvod k pochybnostem o způsobilosti žalobce hájit své zájmy před soudem v dané věci samostatně, kdy navíc v řízení před městským soudem zákon nestanoví žalobci povinnost být zastoupen advokátem.

Proti usnesení městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 2. 6. 2016 kasační stížnost, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel zdůraznil, že se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2016, č. j. 1323/16, z důvodu porušení svého práva na spravedlivý proces – účinnou ochranu práv před Ústavním soudem ČR. Namítl, že jemu ustanovená advokátka Mgr. Ing. Hana Krajčíková porušila etický kodex advokáta, když nedbala pokynů a ochrany zájmů a práv stěžovatele a ani o výsledku svých závěrů neinformovala žalovanou, čímž porušila § 16 odst. 1 a 2 zákona o advokacii. Dodal, že řízení před Ústavním soudem představuje specifický prostředek k ochraně základních práv a svobod, tudíž jde o řízení podléhající jinému charakteru práva než běžná podání k soudu. Vyjádřil názor, že již před podáním ústavní stížnosti prokázal její společenskou významnost, což dokládá protokolem z osobního jednání s generálním sekretářem Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2016, sp. zn. SPR. ÚS 69/16, který stěžovatel přiložil jako důkaz.

V otázce osvobození od soudních poplatků stěžovatel zdůraznil, že podle městského soudu splnil základní podmínku tohoto institutu, totiž prokázal svou nemajetnost. Podle něj však městský soud k jeho návrhům na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce zaujal zmatečné stanovisko. Na straně jedné konstatoval, že u stěžovatele není dán důvod k pochybnostem o jeho způsobilosti hájit své zájmy před soudem v dané věci samostatně, ale na straně druhé pominul povinné zastoupení osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

K závěru městského soudu, že je ve stěžovatelově případě namíste výjimečně odeprít dobrodiní institutu osvobození od soudních poplatků stěžovatel poznamenal, že za

situace, kdy městskému soudu doložil znění všech ústavních stížností, měl tento více dbát na přezkum svých závěrů, neboť je zřejmé, že stěžovatel nevede spory podle své libosti, nýbrž hájí svá práva přirozenými procesními postupy. Vyjádřil přesvědčení, že nevyvolal ani jeden ze sporů, které jsou předmětem ústavních stížností, ale pouze brání svá práva v souladu s Ústavou, Listinou základních práv a svobod a Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv, kde má zaručeno právo na spravedlivý proces. Stěžovatel dále městskému soudu vytkl, že pouhým dotazem by zjistil, že advokáti přidělení stěžovateli službu neodmítli a že v některých řízeních u Ústavního soudu je advokátem z rozhodnutí žalované řádné zastoupen. Odůvodnění soudu lze podle něj oprávněně brát jako diskriminaci pro jiný názor a sociální původ, kdy je zřejmé, že z nedostatku financí si nemůže dovolit zaplatit advokáta, který by ho u Ústavního soudu zastupoval.

Stěžovatel závěrem kasační stížnosti uvedl, že všemu šlo zabránit, kdyby Ústavní soud řádně projednal stížnosti sp. zn. Pl. ÚS 54/13 a sp. zn. I. ÚS 2956/15 v roce 2015, kterými se v současnosti zabývá Evropský soud pro lidská práva pod č. 18611/16. Stěžovatel „*k úplnému a spravedlivému posouzení kasační stížnosti*“ zahrnul do kasační stížnosti celé znění ústavní stížnosti, v níž namítá porušení práva na spravedlivý proces a práva na rovnost účastníků řízení, zapříčiněné blíže specifikovanými rozhodnutími Městského soudu v Brně, spolu s návrhem na zrušení exekučního řádu, podaným podle § 75 odst. 2, § 39 a § 74 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a současně rozhodl o ustanovení advokáta pro zastupování u Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 1379/16, eventuálně, aby rozhodl, že stěžovatel natolik osvědčil své právní znalosti, že u něj není nutné, aby musel být před Ústavním soudem zastoupen advokátem.

Vyjádření žalované nebylo vyžadováno s ohledem na skutečnost, že se jedná o kasační stížnost směřující proti usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků a proti neustanovení advokáta, tudíž se z povahy věci týká výlučně právní sféry stěžovatele – srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Ads 72/2009 – 144.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. V souladu s ustálenou judikaturou nevyžaduje Nejvyšší správní soud zastoupení stěžovatele v řízení o kasační stížnosti proti usnesení, jímž krajský / městský soud neosvobodil stěžovatele od soudního poplatku a souvisejícímu usnesení o neustanovení zástupce z řad advokátů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77, a ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37). Splněny jsou rovněž obsahové náležitosti kasační stížnosti podle § 106 s. ř. s. Následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že podaná kasační stížnost směřuje proti usnesení městského soudu, kterým byl zamítnut návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření a jeho žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud nezabýval argumentací stěžovatele, týkající se (ne)zákonnosti rozhodnutí žalované č.j. 1323/16, neboť tato otázka je posuzována v dosud neskončeném řízení před městským soudem, v rámci něhož bylo vydáno nyní napadené usnesení.

Jako první se Nejvyšší správní soud zabýval kasační stížností proti výroku I. napadeného usnesení, jímž městský soud zamítl návrh na vydání předběžného opatření – ustanovení advokáta stěžovateli pro řízení u Ústavního soudu pod sp. zn. IV. ÚS 1379/16. Podle § 38 odst. 1 věty první s. ř. s. platí, že byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Je tedy zřejmé, že předběžné opatření je svou povahou pouze opatřením dočasným a to do doby rozhodnutí o věci samotné. Ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. pak za nepřipustnou kasační stížnost označuje takovou, která směřuje proti rozhodnutí, které je svou povahou dočasné. Z uvedeného je zřejmé, že Nejvyšší správní soud neměl jinou možnost, než kasační stížnost v části směřující proti výroku I. napadeného usnesení odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.

V případě námitek stěžovatele směřujících proti výroku městského soudu o zamítnutí návrhů na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě, vyšel Nejvyšší správní soud z následujících úvah. Městský soud ve svém usnesení odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 7 As 101/2011 – 66. V něm Nejvyšší správní soud na pozadí usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, konstatoval, že § 36 odst. 3 věta první s. ř. s. dává soudu určitý, byť ve světle judikatury Ústavního soudu poměrně nevelký, prostor pro uvážení, zda není výjimečně namíste účastníkovi dobrodiní osvobození od soudních poplatků odepřít, byť jsou podmínky pro osvobození splněny, tj. účastník nemá dostatek prostředků (tak jako nyní stěžovatel) a není naplněna ani negativní podmínka osvobození od soudních poplatků zakotvená ve větě druhé zmíněného ustanovení. Dále připomněl, že osvobození od soudních poplatků nemá být institutem umožňujícím chudým osobám vést bezplatně spory podle své libosti, nýbrž má zajistit, aby v případech, kdy nemají dostatek prostředků a přitom je na místě, aby soudní spor vedly (neboť jde o věc skutečně se dotýkající jejich životní sféry), jim nedostatek prostředků nebránil v účinné soudní ochraně. Současně poukázal na konkrétní názor, vyplývající z jeho konstantní judikatury, že mají-li soudní poplatky zajistit regulační funkci, musí soudy kromě majetkové situace účastníka řízení zohlednit i další okolnosti případu, např. v podobě procesního postupu daného účastníka v předmětném řízení, případně v dalších jím vedených řízeních před příslušným soudem. Součástí posouzení specifických okolností žádosti o osvobození od soudních poplatků a individuálních poměrů žadatele je také úvaha, zda tento neuplatňuje svá práva svévolně či šikanózním způsobem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 – 91, ze dne 21. 3. 2012, č. j. 6 As 14/2012 – 14).

Uvedeným požadavkům podle názoru Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení městský soud dostál, když nejprve zhodnotil postup stěžovatele v dalších řízeních před městským soudem (s. 3–4 napadeného usnesení) – šest žalob stěžovatele, všechny proti

rozhodnutí žalované, kterými byli určeni advokáti k poskytnutí služby pro jím zahájená řízení před Ústavním soudem. Ve všech případech vyjádřil stěžovatel nespokojenost s činností advokátů, případně v jejich činnosti spatřoval střet zájmů. Jak poznamenal městský soud v napadeném usnesení, ve věci vedené pod sp. zn. 5 A 88/2016 stěžovatel uvedl, že žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím zamítla jeho žádost o určení „advokáta de facto v nové věci“, když předchozí žalovanou ustanovený advokát právní službu stěžovateli poskytl. To potvrdil i zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 As 125/2016 – 28, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení městského soudu ze dne 30. 5. 2016, č. j. 5 A 88/2016 – 28, ve kterém městský soud rozhodoval o stejných návrzích stěžovatele jako v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku uvedl, že „[n]esporné je, že Ústavní soud v řízení vedeném pod sp. zn. I. ÚS 2956/15 již ústavní stížnost proti totožnému usnesení Nejvyššího soudu odmítl jako zjevně neopodstatněnou. Jedná se tedy o věc pravomocně rozhodnutou, kterou nelze znovu projednat a rozhodnout. Na základě rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2015, č. j. 2357/15 zastupoval stěžovatele v tomto řízení JUDr. Petr Kučera, Ph.D, advokát, který tuto službu neodmítl a stěžovatel tak nedostatkem adekvátního zastoupení netrpěl.“

Nejvyšší správní soud na tomto místě považuje za vhodné poukázat i na další řízení o kasační stížnosti téhož stěžovatele, vedené před tímto soudem proti usnesení městského soudu (sp. zn. 9 A 86/2016), které se týkalo shodných návrhů jako usnesení v nyní posuzované věci. Zde Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2016, č. j. 2 As 170/2016 - 28, vyslovil, že „[městský soud] dospěl k přesvědčivému závěru, že jádrem posuzovaného sporu (jakož i sporů jemu obdobných, jež stěžovatel vede proti žalované) je stěžovatelovo úsilí domoci se prosazení svých představ o fungování exekucí v České republice, resp. domoci se zrušení exekučního řádu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, že se stěžovatel prostřednictvím žalob podaných proti žalované primárně snaží domoci ustanovení advokáta, jenž by byl způsobilý obhájit před Ústavním soudem jeho představy o obecné právní úpravě exekucí, a to bez ohledu na konkrétní okolnosti jednotlivých věcí stěžovatele.“

Ve světle skutečností uvedených městským soudem – množství žalob a jejich důvody – má Nejvyšší správní soud za to, že městský soud v napadeném usnesení jasně a srozumitelně ozřejmil důvody, které jej vedly k závěru, že stěžovatel svou procesní aktivitou spíše nadužívá institutu osvobození od soudních poplatků k tomu, aby bezplatně vedl spory podle své libosti, a byl zde tak dán důvod výjimečně stěžovateli odepřít dobrodiní institutu osvobození od soudních poplatků. Tomuto závěru pak plně konvenují úvahy Nejvyššího správního soudu o kasačních stížnostech stěžovatele, podaných proti obdobným usnesením městského soudu, jako je to v nyní projednávaném případě. Na podporu lze odkázat na svéráznou formulaci „kasačního důvodu“ uplatněného stěžovatelem v nyní podané kasační stížnosti: „Kasační stížnost se dotýká mezinárodní ochrany a svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, když se výsledek řízení o ústavní stížnosti a návrhu na zrušení zákona dotýká více jak 1 milionu občanů České republiky dotčených exekucemi, respektive se dotýká celé společnosti“. Nejvyšší správní soud tak neshledal námitky stěžovatele směřující do výroku II. napadeného usnesení důvodnými.

Za pravdu nemůže dát Nejvyšší správní soud stěžovateli ani v námitce, že městský soud v otázce ustanovení zástupce „zaujal zmatečné stanovisko“. Jak městský soud nejprve

správně uvedl, vzhledem k tomu, že stěžovatel nevyhověl podmínkám osvobození od soudního poplatku, nebyla naplněna jedna z kumulativních podmínek pro ustanovení zástupce (§ 35 odst. 8 věta první s. ř. s.). Městský soud pouze nad rámec nutného zdůvodnění poukázal na skutečnost, že vzhledem ke složitosti řešené věci a úrovni dosavadních podání stěžovatele má za to, že stěžovatel je schopen svá práva aktivně hájit sám. Stěžovatel se pak mýlí v tom, že by městský soud „*pominul povinné zastupování osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie*“. Tento požadavek vyslovuje § 105 odst. 2 s. ř. s., a to ve vztahu k řízení o kasační stížnosti. Městský soud však výslovně uvedl, že stěžovatel nemá povinnost být zastoupený advokátem, respektive osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie, v řízení před městským soudem v Praze, což odpovídá znění § 33 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud považuje úvahy městského soudu, upínající se k výroku III. jeho usnesení, za srozumitelné a logické, přičemž se ztotožňuje i s jeho hodnocením, že zde nebyl dán důvod k pochybnostem o způsobilosti stěžovatele hájit svá práva před soudem v dané věci samostatně.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti výrokům II. a III. napadeného usnesení podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. V části, v níž rozhodl o kasační stížnosti proti výroku I. napadeného usnesení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta (srov. § 60 odst. 3 s. ř. s.). V části, ve které Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti proti výrokům II. a III. napadeného usnesení stěžovatel neměl ve věci úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že kasační stížnost v této části směřovala proti usnesení, které upravovalo jen práva a povinnosti stěžovatele v žalobním řízení, nebyla s ohledem na ustanovení § 105 odst. 1 s. ř. s. žalovaná účastníkem řízení o této části kasační stížnosti, soud proto o jejích nákladech nerozhodoval.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. srpna 2016

Mgr. Radovan
Havelec
předseda senátu